

Vorherre bevares

SELV OM sted og tidspunkt er til alt andet end smil, væltes man undertiden ind i situationer, som kalder smilet frem, og hvor man næsten er flov over, at man ikke kan lade være med at smile. Som forleden dag, et par dage før det netop afholdte valg, hvor vi var på hospitalsbesøg, for at sidde og holde en, vi har meget kær, i hånden – det, der er det bedste kommunikationsmiddel, når de almindelige måder at kommunikere på ikke længere fungerer.

Den dag var der kommet en ny patient ind i den anden seng på tomands-stuen. Inden for de sidste 48 timer havde der ligget to andre, som havde kæmpet med døden – og døden sejret. Og så kom sygeplejersken og spurgte den nye patient, om hun ville afgive sin stemme til valget. Da røg det ud af den gamle mund: *Vorherre bevares!*

Den sætning i den situation kaldte smilet frem hos sygeplejerske og hos os andre. Den blev sagt på en måde, som røbede, at det ikke var første gang, den blev brugt.

Jeg kan selvfølgelig ikke vide, om det var sidste gang, denne ældre kvinde brugte den sætning. Men jeg forstår hende jo udmærket. Hvad rager det hende nu, at der – igen – skal være valg til folketinget?

Det har hun prøvet så mange gange før. Hun er syg, hjertet galopperer, vejrtrækningen er besværlig. Hvad hun måske tidligere intenst har været optaget af, er nu aldeles ligegyldigt. Lad andre give stemmer til de kandidater, som søger stemmer, og måske betaler for dem med et par blodpropper..

DET ER IKKE særlig rart at tænke på, men sådan skal en del af os om et par år, om 5 år, 10 år, 20 år, 30 år osv. ligge, forhåbentlig med et andet ordvalg, men i samme situation og sige et: Hvad rager

det mig, at der skal være folketingsvalg – eller valg til missionshusets bestyrelse, eller hvad der nu er vigtigt for en.

Og hvor man for at få et mindre galopperende hjerte gerne ville give sit sommerhus, give sin bil for at kunne gå, forære sine dejlige møbler – eller bøger – for bare at kunne fungere som tidligere.

Hvad rager sommerhus, bil og hus og møbler og bøger mig længere, den dag jeg ligger på mit dødsleje... Eller min ære? Eller de særmeneringer, også af teologisk art, som jeg har forfægtet, stået for, kæmpet for? Hvad rager det mig længere? Det bliver de andres sag!

Det er ikke rart at tænke på eller skrive om, at der skal vendes op og ned på mange værdier, når vi bliver syge eller gamle. Men sådan er det nu. Og sådan bliver det. Det er måske heller ikke det, der er mest tragisk, når det kommer til stykket.

MEST TRAGISK er det jo, når et menneske lever sit liv og dør sin død med et *Vorherre bevares!* på sine læber. Og endnu mere tragisk er det, hvis vi, uden at bruge det ordvalg, alligevel øder og ødelægger vores eget og andres liv, mens vi har det, fordi vi har manglet proportionssansen.

Og hvor er der forskel på et *Vorherre bevares!* og på et *Vor Herre bevare os!* Når vi siger den sidste sætning, beder vi om, at vor Herre vil værne os i livet og i døden, give os ny tro i livet og ny tro i døden. Ja, *vor Herre bevare os dertil!*

Skulle jeg engang have glemt mit eget navn, glemt mine børns navne, og måske heller ikke længere kan hviske et *Jesus*, så andre kan høre det, så glemmer den korsfæstede og opstandne Herre ikke sine korsmærkede børn. De hører sammen med ham livet til.

Vor Herre bevare os i den tro!